

Slipgevaar

IRMA UHLENBUSCH

'Je kunt met mij meerijden, ik breng je wel even thuis. Het is nu geen weer om te fietsen; je glijdt zo onderuit.' Eén blik op de weg is inderdaad al voldoende om mij ervan te overtuigen dat het gekkenwerk zou zijn om nu naar huis te fietsen. Het asfalt ligt verscholen onder een dikke laag blubberige sneeuw en de hemel is donkergrijs van alle vlokken die daar nog uit willen vallen. Het aanbod van Marco is meer dan welkom. Het is een gezellig feestje geweest. Ik weet niet of Marco het ook leuk vond, ik ken hem nog niet zo goed.

Met Floor spreek ik af dat ik morgen mijn fiets op kom halen. 'Of misschien kom ik samen met Hans en de kinderen, kunnen we de nieuwe slee uitproberen!' 'Is goed,' roept Floor ons na. Als we in de oude Volvo wegrijden, zwaai ik nog een keer, maar aan het eind van de straat kan ik niets meer onderscheiden. Het lijkt alsof deze nacht in stukjes is verdeeld. Het witte sneeuw gordijn geeft elke scène een eigen podium. Om ons heen is de wereld geschilderd in alle tinten grijs, slechts bij de lantaarnpalen zie ik een douche van dansende en jagende vlokjes wit.

Heel voorzichtig rijden we de coulissen in en uit, steeds op weg naar een volgend podium.

Het is nog ijskoud in de auto, de leren zitting voelt klam en op het dashboard ligt zelfs een flinterdun ijslaagje. Ik probeer met snelle en chaotische babbels de auto te vullen, aange naam te maken, op te warmen. Het is niet ver. Als je door de stad rijdt ben je er in twintig minuten, normaal gesproken. Maar Marco rijdt vannacht buitenom, dat is handiger want daar zijn minder stoplichten.

Gelukkig wonen Marco en Susan niet ver bij ons vandaan, ik hoef me niet bezwaard te voelen dat hij mij eerst af zal zetten.

Het geloei van de aanjager maakt het lastig om met elkaar te praten. 'Was leuk hè?' schreeuw ik min of meer. Na wat loze zinnestjes concentreert Marco zich op de weg. Hij zit op

het puntje van zijn stoel, zijn handen in de officiële 10 voor 10 stand en zijn ogen zoekend naar asfalt in een fuik van zich alsmaar delende sneeuwpatronen. De ruitenwissers staan in de snelste stand en zwoegen piepend en schurend over de voorruit. Een hypnotiserend ritme; van hem naar mij, van mij naar hem. Met wie zit ik hier eigenlijk? Ik kijk opzij en zie hoe de spanning van zijn kaaklijn af te lezen is. Ik zie een samengeknepen oog, een fronsende wenkbrauw en voel zijn aanwezigheid heel nadrukkelijk. Naast mij zit een jager, een stoere sterke man die mij redt van de gevaren van de winter nacht. 'Is het niet vermoeiend?' vraag ik superman, die de wagen voorzichtig door de stille straat laat glijden. Even kijkt hij opzij. 'Ja, maar ik heb er wel wat voor over, om jou naar huis te brengen,' en hij knipoogt lachend.

Ik zie dat hij mij taxeert. Straks zal hij mij zijn hut in slepen, mij bruut tegen de grond aan drukken en woest... Stop. Ik praat over Susan, over hoe we elkaar op het schoolplein vrolijk groeten. Ik praat te snel. Ik praat te hoekig. Ik praat maar wat en zeg helemaal niets. Ik bezweer de verwarring met geruststellende geluiden, gezellige nietszeggende woorden. Marco stuurt, met zijn krachtige grote handen, behoedzaam door sporen van een onzichtbare voorganger. Bij elke bocht voel ik de banden enigszins wegglijden, totdat we langzaam echt van de weg afraken! Hoe beheerst Marco ook reageert en hoezeer hij ook de wagen onder controle wil houden; we slippen onmiskenbaar de berm in, waar we onder de bomen tot stilstand komen.

Scheef en moe hangt de oude Volvo opzij. Marco draait demonstratief de sleutel om waardoor heel het leven lijkt stil te vallen. Ik ruik opeens zijn aftershave. Het ruikt naar pas omgezaagde berkenbomen, naar dampende stieren en de houten vloer in een bruin café.

'Hier krijg ik hem voorlopig niet meer weg,' zegt Marco en leunt achterover terwijl hij mij doordringend aankijkt. 'Sorry,' zucht hij. Maar om zijn mondhoeken meen ik een triomfante-

lijk lachje te bespeuren. Binnen een mum van tijd is de voorruit bedekt met een dik wit wollen dekentje. Ik zou iets moeten vragen, of iets moeten doen, maar ik ben als verlamd. De stilte is zo nadrukkelijk aanwezig en bepalend dat er nauwelijks ruimte overblijft voor een woord of een handeling.

Als in slow-motion draait Marco zich naar me toe. 'Wil je dat ik de wegwacht bel?'

Wil ik dat? De vraag gaat dik en traag door de geulen van mijn gedachten. Een andere dimensie dient zich aan. We zijn gevangen in deze witte watten, een gestolde scène, tijdloos en doelloos.

'Nee, ik denk niet dat wij dat willen,' fluister ik en blaas mijn woorden naar de man naast me. Ik voel slechts de ruimte die ons nu nog scheidt. De lucht die tussen ons vibreert, zuigt een vacuüm waardoor wij langzaam naar elkaar toe worden gezogen. Onhandig beweegt mijn linkerhand naar de donkere krullen in zijn nek. Zijn rechterhand beroerd mijn schouder, schuift mijn sjaal opzij en legt twee vingers in de kier tussen mijn kraag en mijn nek. Vlakbij mijn oor.

Zijn hele lijf helt nu naar mij over totdat hij zijn linkerhand op mijn linkerbovenbeen laat rusten. Vanzelfsprekend en zwijgend.

In een eindeloos moment, of een fractie van een seconde, zoent deze man deze vrouw, zoent hij mij. Armen en benen zuigen zich vast, hongerig op zoek naar stukjes warme huid. Onze wereld is gehuld in witte stilte en gevuld met zuchten en grommende binnensmonds dierlijke geluidjes. Een man en een vrouw in een oude Volvo, of iglo, of in een gat onder de grond, een bunker of een zeepbel. We laten ons meevoeren op de golven van begeerte.

De ruiten zijn nu helemaal beslagen. We leven in een cocon van zilt zweet en oud buffelleer; een explosieve cocktail van passionele geuren. Er is nu zoveel energie dat ik bang ben op te lossen, dat ik zal verdwijnen in dit zwarte gat van tijd en ruimte. Heel langzaam komt de onstuimige zee weer tot

bedaren. De laatste golven rollen als kerend tij uitgeput terug naar een verre horizon.

Buiten klinken de plofjes sneeuw nu luider, dwingend. Om te zien wat er gaande is op de motorkap, start Marco de auto en laat de ruitenwissers de dikke gordijnen opzij trekken, waardoor de wereld zich opent.

We kijken recht in het gezicht van een agent. Van een man met een pet en een functie, met bevoegdheden en dagelijkse routine. Marco kleedt zich zo snel mogelijk aan en stapt de wagen uit. Verward trek ik ook mijn kleren recht, verstop mijn hoofd diep in mijn sjaal, en stap de nacht in.

'Die auto van jullie krijg ik vannacht niet meer van zijn plaats, maar jullie kunnen wel met mij meerijden. Waar moeten jullie naartoe?' Marco ontwijkt mijn blik. Ik noem mijn adres en stap achterin in de politiewagen. Voor me zit de man uit de Volvo. Hij praat. Hij zegt iets over sneeuw en kou en glad... Ik zie dat zijn das een lelijk ruitjesmotief heeft met droevige kleuren; gebroken wit en vaal bruin. Maar het is moeilijk goed te onderscheiden.

We draaien mijn straat in. We stappen we uit. Marco bedankt de agent en geeft mij even later een hand. 'Doe je Susan de groeten?' vraag ik. Zo doen mensen dat die elkaar thuisbrengen na een feestje van een leesclub.

Het is al laat, Hans zal zich wel afvragen waar ik blijf.

Bij de voordeur zie ik nog net hoe Marco met zijn handen in zijn zakken de grijze nacht in schuifelt. Achter hem sluit het doek zich, alsof hij er nooit geweest is.